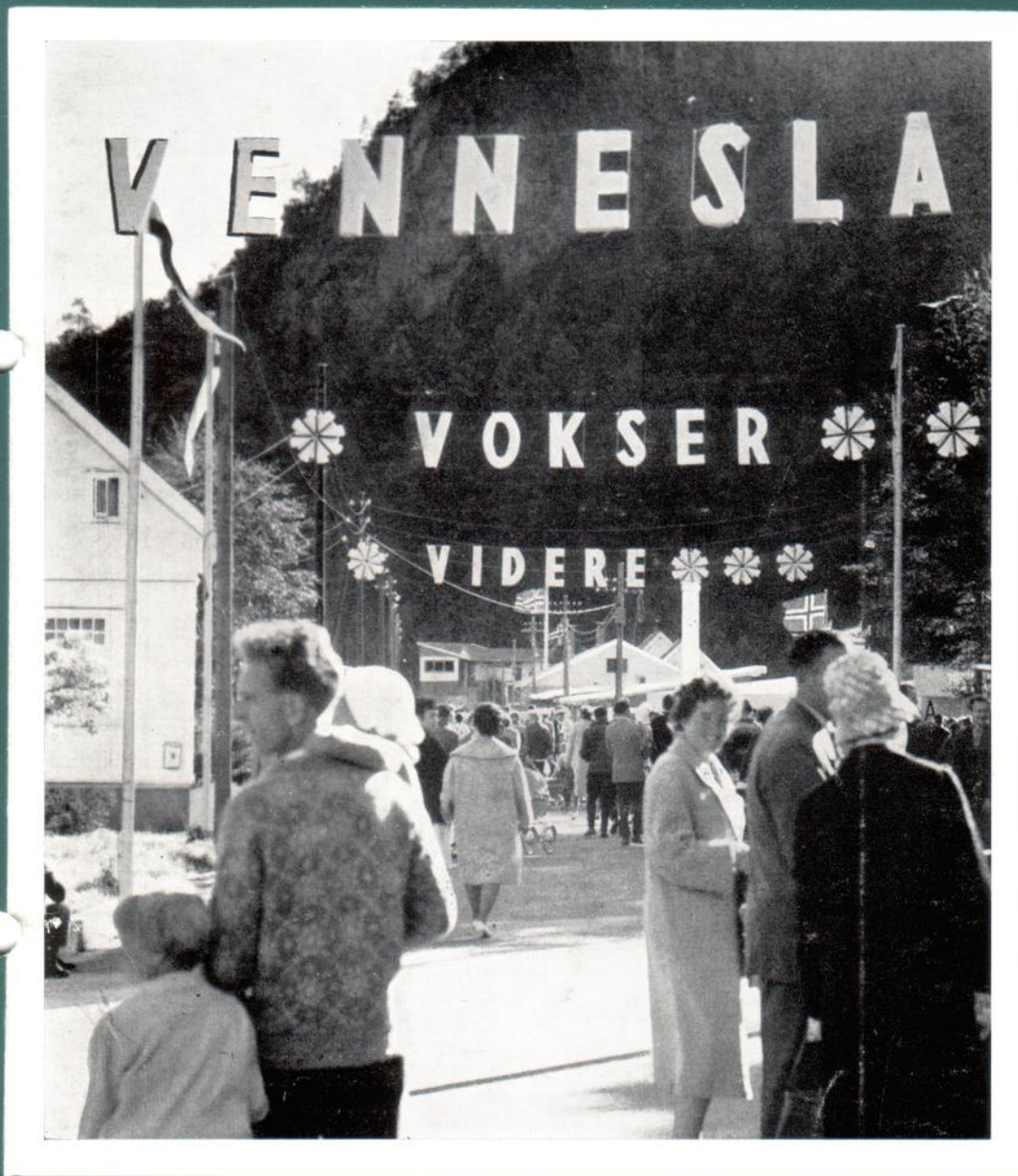

HUNSFOS POSTEN

NR. 3 1961 13. ÅRG.

INNHOOLD

	Side
Videre utbygging. Av direktør Gunnar Borgen ..	1
Hunfosinnslag på Venneslautstillingen	2
Premierte forslag.....	2
Nye vedtekter for Hunsfos Fabrikkers	
Utdannelsesfond for Arbeidere	3
Hunfosposten for 10 år siden.....	3
Takk	3
Vi drikker hver ca. fire 50-liters spann med melk årlig	4
Med tømmer sjefen i østerled	5
Her skal jernbanen gå	9
Enquete om: Feriested ved sjøen	9
Gullkorn	10
Hvem tok det beste bildet i sommer?	10
Ny lagringsplass for tømmeret	11
Sverre Thorsen har spilt fotball i fire verdensdeler	11
Tre minutters kryssord	12
Råd til rengjøringsfolkene	12
Hele Hunsfos i form	12
Veien ferdig bygd på Hunsfosheimen	12
Buntet tømmer lesses på biler i Alefjærfjorden ..	13
Vi gratulerer med de runde år	14
Veteraner som takker av	15
Dødsfall	15
Moderne transformatorstasjoner sikrer strøm- tilførselen	15
Løst og fast fra Hunsfos	16
Pensjonsalderen	16

*

Forsidebildet er hentet fra Vennesla-utstillingen.

Videre utbygging

De som har sin gang på «Øya» har sikkert lagt merke til at skogen bak kubbhaugen er rasert og at området der er under utsprenning og planering. De aller fleste vil vel også være enige om at noen forskjønnelse av omgivelsene ser ikke dette ut til å bli — tvertom får en vel si. Imidlertid er det dessverre ofte slik at naturen må vike for å gi plass for den moderne industri, og slik er det da også i dette tilfelle.

Det som her foregår er et ledd i den videre utbygging av vår bedrift — det er begynnelsen til en hel omlegging av vår tømmerhåndtering, som vil bety et radikalt brudd på den måte hvorpå dette hittil har skjedd. Dette er for det første en konsekvens av at vi, for etter hvert i større grad å bli uavhengige av importert virke, er gått over til ved siden av gran å anvende både furu og løvved i cellulosefabrikasjonen. Dernest kommer også vårt sterkt økede tømmerbehov inn i bildet.

Når vi da skal håndtere tre ulike treslag, som i produksjonsprosessen hver for seg krever forskjellig behandlingsmåte, er det nødvendig å kunne holde de forskjellige slags virke separert. Kubbhaugens dager er derfor talte, og istedet skal det området som nå sprennes ut tjene som lagringsplass hvor håndteringen skal skje ved hjelp av en moderne kran. I tilknytning hertil inngår i vår planlegging også et nytt, tidsmessig renseri.

Foruten det område som er nevnt vil også våre anlegg i Venneslafjorden og Alefjær bli utbygget med tanke på å skaffe ytterligere lagringsplass for det økede tømmerkvantum og å sikre tømmeret en rasjonell behandling.

Hvis dette hadde vært det eneste prosjekt av betydning som vi hadde å tumle med, ville det hele ha vært forholdsvis enkelt. Men det er også en rekke andre problemer som venter på sin løsning. Jeg skal her bare nevne et av dem — vår kraftstasjon. Denne er som kjent av svært gammel dato. Den er sterkt nedslitt, og derfor lite effektiv hva yte-evne angår sammenlignet med nåtidens moderne utstyr. Dertil kommer så risikoen for at det kan skje

et alvorlig sammenbrudd, som i tilfelle ville sette oss i en mildest talt prekær situasjon. Jeg ser det slik at dette er en av de ting som det er tvingende nødvendig å få fornyet, og etter et par års forarbeide, foreligger det derfor nå fullt utarbeidede planer for en ny kraftstasjon.

Imidlertid går de beløp som trenges til de anlegg som er nevnt foran, og til en rekke andre prosjekter, som bør settes i verk så snart som råd er, sammelagt opp i en voldsom sum. Det er derfor i dagens situasjon ikke lite av et problem i seg selv bare å skaffe penger til denne utbygging.

Jeg har tidligere gitt uttrykk for håp om at markedet for våre produkter skulle bedre seg, men må dessverre konstatere at dette ikke holdt stikk. Tvertimot har markedssituasjonen ytterligere forverret seg gjennom de senere måneder, og utsiktene er i dag mørkere enn de har vært på lang tid.

I denne situasjon er det ikke lett å være med på å ikle bedriften det store ansvar som det vil bety å låne de penger som er nødvendige for å sette de nevnte prosjekter ut i livet, og å påta seg den store, årlige, økonomiske belastning dette vil bety. Når vi likevel går inn for den påkjenning dette vil bety, vil jeg gjerne personlig ha gitt uttrykk for at jeg anser dette som en absolutt nødvendighet om vi skal make å rasjonalisere vår bedrift i takt med vår tids raske, tekniske utvikling, — og vi gjør dette i håp om at alle våre medarbeidere forstår at det gjøres med tanke på Hunsfos' fremtid, og i tillit til at hver på sitt felt ved øket innsats aktivt vil bidra til å få våre utgifter ned og dermed muliggjøre at de store krafttak vi nå står foran kan gjennomføres til fordel for det felles beste.

Hunsfos, den 13de september 1961

Hunsfos-innslag på Venneslautstillingen

Venneslautstillingen ble en uomtvistelig suksess, noe en ikke minst kan takke det fine været for. Mens sommeren ellers ikke var noe å skryte av, viste værmaktene seg fra sin blideste side så lenge utstillingen på Moseidmoen pågikk, og her var innrykket stort hver eneste dag. Noe av det som slo best an var utvilsomt opptoget i forbindelse med «Arbeidets Dag» lørdag 2. september. Her gjorde Hunsfos Fabrikker seg sterkt gjeldende med flotte innslag i kortesjen som tiltrakk seg stor oppmerksomhet på ferden gjennom bygda. Erling Kirkebø sto i spissen for hele arrangementet og skal ha honnør for opplegg og gjennomføring, og på Hunsfos var det særlig Sigurd Gundersen, Jan Nilsen, Arnfinn Johansen og Knut Fjermedal som la sine hoder i bløt og laget mange flotte ting, noe som fremgår av hosstående bilder. Kortesjen ble døpt «Ormen Lange» og her skuer Kirkebø over havet mot Danmark. — Øverst paraderer Hunsfosinnslaget for fotografen

før starten fra Kvivollen, og ellers er Hunsfos Fabrikkers stand på jubileumsutstillingen avbildet.

En eldre dame

stiger ut av toget og spør tjuaguttene om han vil bære kofferten hennes til hotellet. — Jo, det vil han nok, i håp om å tjene en drikkeskilling. Han fikk 5 øre.

— Nå, hva sier så en dannet gutt, sa damen.

— Eg e' så dannet at eg ikkje vil uttale meg, sa gutten.

PREMIERTE FORSLAG

Komitéen for bedømmelse av innkomne forslag har den 13de sept. gjennomgått de forslag som er kommet inn. Følgende arbeidere er premiert:

Arbeider nr. 190, herr J. A. Haugen.

Forslag til forandring av spylør for vann til utspyling av vann i cellulosekokerne.

Arbeider nr. 813, Arnt Back.

Nytt system for transport og veiing av ruller fra P.M.4.

HUNSFOSPOSTEN

Bedriftsorgan for
Hunfos Fabrikker

Redaktør: **Finn Hanssen**
(treffes i telefon 2 29 02, 2 99 80
app. 25 eller 2 99 82)

Redaksjonskomité:

Th. Halvorsen
T. Kittelsen
Georg Pettersen
Bjarne Grundtjern
Gunnar Strandberg

Utkommer fire ganger årlig

Trykt i
Fædrelandsvennen,
Kristiansand S.

Ettertrykk forbudt
uten spesiell tillatelse.

Redaksjonen avsluttet fredag
15. september 1961

TAKK

Hjertelig takk for hilsener og gode ønsker under min sykdom.

ANDERS BAKKAN.

Dr. ing. Haakon Styris Studiefond.

Ifølge fondets statutter skal den disponible årlige renteavkastning anvendes til utdeling blant unge, dyktige fagarbeidere som ønsker videre spesialutdannelse, men som ikke har anledning til selv å bekoste videre studier eller reiser.

Søknader om bidrag vedlagt attester stiles til fondets styre og sendes Den Polytekniske Forening, Rosenkrantzgt. 7, Oslo, innen utgangen av oktober måned d. å.

Og så var det han som vart kasta ut då han kom inn til ein familie med 12 born og ville selja ei bok som heitte: «Kva skal eg gjera i fritida mi.»

Nye vedtekter for Hunfos Fabrikkers Utdannelsesfond for Arbeidere

På styremøte i Hunfos Fabrikkers Utdannelsesfond for Arbeidere den 30. august d. å. ble det fremsatt forslag til nye vedtekter. Forslaget ble enstemmig vedtatt, og innebærer meget vesentlige endringer i forhold til tidligere.

Hensikten er i første rekke å åpne muligheter for et langt større antall av de ansatte til å få stipendium. Hittil har det jo bare vært anledning til å innvilge stipendium for studier ved maskinlinje/trefordlingslinjen ved Hortens Tekniske Skole. Det sier seg selv at det kun er ytterst få som får anledning til slike studier. De nye vedtekter går derfor ut på at det skal kunne ytes støtte til videre fagutdannelse i sin alminnelighet.

Videre har man funnet det nødvendig å stille bestemte krav til søkerne hva tjenestetid o. a. angår. Dette går i første rekke ut på at man må ha vært ansatt i minst 3 år ved bedriften før det er anledning til å søke om stipendium.

I og med den utvidede rammen for stipendieordningen var det dessuten nødvendig å redusere stipendienes størrelse, idet hensikten med vedtektsendringen ikke var å øke det totale beløp som årlig innvilges til stipendier, men å fordele dette beløp på et større antall ansatte.

- 1) Hunfos Fabrikkers stipendieordning har til formål å yte økonomisk støtte til de av bedriftens arbeidere som måtte ønske å skaffe seg videre fagutdannelse.
- 2) Støtte kan ytes til utdannelse ved tekniske skoler og høyskoler, formannsskoler og spesialkurser, herunder også korrespondansekurser. I sistnevnte tilfelle refunderes utgiftene først når det fremlegges bevis for at kursets samtlige brev er besvart. Støtte til ethvert annet formål enn nevnt ovenfor, f. eks. til kurser av almindennende, kunstnerisk eller politisk karakter, faller utenfor denne stipendieordnings ramme.
- 3) Berettiget til støtte av ovennevnte karakter er kun Hunfos Fabrikkers fast ansatte arbeidere, som ved sin innsats og arbeidsvilje gjennom et lengere tidsrom, minimum 3 år, har vist seg for-

tjent til det. Det vil ikke være anledning til å innvilge stipendier til praktikanter, vikarer eller andre som er ansatt for et bestemt kortere tidsrom, eller til de ansattes barn.

- 4) Ved avgjørelsen av hvor stort stipendium som skal innvilges,
Forts. side 15.

„HUNSFOSPOSTEN” FOR 10 ÅR SIDEN

ÅPNINGSFESTEN I HUNSFOSHEIMEN

Hunfos Arbeiderforening holdt åpningsfest i Hunfosheimen søndag 12. august. Det var møtt fram ca. 130 festdeltagere som alle var spent på å se hvordan «Ferieheimen» så ut, og de ble alle meget begeistret.

Om formiddagen var det strålende solskinn, og de fleste benyttet tiden før middag til å bese seg i «Ferieheimen» og i dens omegn. Dessverre varte ikke det fine været så lenge, en times tid før middag satte det inn med regnvær som holdt seg resten av dagen.

Kl. 12 kom pølsene og ertene på bordet, og etter deltagerne å dømme så det ut til at luftforandringen hadde hjulpet på appetitten. Spesielt var det lett å merke på Laurits og Sigurd.

I den store peisestuen og leseværelset var det god plass til alle, og her fikk vi riktig hygget oss utover ettermiddagen. Ingulf Reinhardttsen opplyste at de som skulle stå for underholdningen hadde meldt avbud, men han håpet at det var noen av de tilstedeværende som hadde noe å underholde med. Det manglet det ikke på. Først var Gustav Arstad fremme og sang. Trygve Larsen underholdt med flere sanger, både svenske, danske, finske og norske, og spesielt gjorde sangen om Josefine stor lykke. Det humoristiske innslaget ble framført av Ole Grundtjern og Leif Vennerberg, sistnevnte som gammel frøken. Arne Johansen og fruene Beurling og frk. Heiseldal underholdt også med sang. Kaffe og kaker ble servert en times tid før avreisen, og avreisen fant sted med tog kl. 18.30.

Foreningens styre vil rette en takk til alle som var med slik at festen ble så vellykket. En spesiell takk vil det rette til festkomitéen.

N. V.

Vi drikker hver ca. fire 50-literspann med melk årlig

50 prosent av mennene og 38 prosent av kvinnene drikker melk på arbeidsplassene

Melk, frukt og grønnsaker er de beste skjønnhetsmidler

Israels folk vandret 40 lange år i Sinai ørken for å komme til det lovede land, «landet som fløt av melk og honning». Vi lever i det landet.

Vi er ikke avhengig av milde gaver i form av tørrmelk innkjøpt for innsamlede midler fra humanitært interesserte mennesker. Heller ikke må vi unnvære melk av redsel for at den skal være infisert med smittestoffer, uren eller bedrevet. — Norges 600,000 melkekuer er fri for sykdommer som kan overføres på mennesker, de 130,000 melkeprodusenter kjøler melken ned til 8 gr. C ifølge næringsmiddelovens krav, og de 373 moderne meieriene fører også en omfattende kontroll med melkens kvalitet.

Hver dag tas ut tusener og atter tusener av prøver, og produsentene får oppgjør etter melkens hygieniske kvalitet og fettinnhold.

Jovisst lever vi i landet som flyter av melk og honning. Men det er melken som skal prises denne gang, honningen får vente på tur.

«Mor og barn».

Gjengitt etter original litografi av den danske kunstner Sikker Hansen med tillatelse av Fischers Forlag, København.

Rockefeller drakk morsmelk.

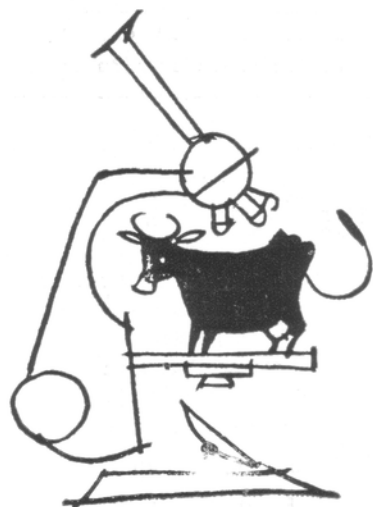
Spebarn lever bare av melk, og dette er det beste bevis på melkens allsidige næringsinnhold. Protein, fett, kullhydrater, vitaminer og salter — alt det som er nødvendig for vekst og energiutfoldelse — finnes i melken.

Selv om den unge Steven Rockefeller interesserte oss sterkt noen få korte sommeruker, så har likevel den store, gamle John D. Rockefeller større krav på vår oppmerksomhet. Ikke først og fremst fordi han var en av verdens rikeste menn, men fordi han hadde en god helse og levde et langt liv. Da han var 70 år gammel, begynte han å gå på jakt etter et mirakelmiddel som kunne styrke kroppen, og han fikk sin lege til å undersøke morsmelkens egenskaper som styrkemiddel. På en av de institusjonene som han hadde gitt sine millioner til, ble det drevet eksperimenter, og Rockefeller kom til den slutning at en regelmessig porsjon av morsmelk ville sette ham i stand til å nå en alder av 90 år og til slutten være i god form.

Han ble nesten 98 år, og helt til de siste årene spilte han golf hver eneste dag. Da de var kommet halvveis i runden, tok de en pause, og Rockefeller serverte forfriskninger for sine venner. Det var maltet melk, og selv drakk han noe som tilsynelatende var det samme, men i virkeligheten var det maltet morsmelk. Helt til sin død 23. mai 1937 påsto John D. Rockefeller at det var morsmelken sammen med en nøye regulert diett som hadde holdt ham oppe i alle år!

Alt hva vi trenger — også under slankekur.

Av gode grunner avholder vi oss fra å drive opplysningsverksomhet for økt konsum av morsmelk. De nyfødte trenger hver dråpe. Vi får holde oss til kumelk, den er like god — og så er det nok av den.

Meieriene fører en omfattende kontroll med melkens kvalitet — —

Men det er av betydning å holde klart for seg at melk er et næringsmiddel som av naturen er bestemt som eneste næring for det nyfødte pattedyr, og som næring for barn og ungdom som vokser, kan det ikke helt ut erstattes av noe annet.

Land med høyt melkeforbruk har lav spebarnsdødelighet, og i alle kostholdsplaner regnes melk som den viktigste sikringskost.

Melken hører også med til slankekosten. Jo mindre vi spiser, desto viktigere er matens sammensetning. Uten melk får vi ikke fullverdig kost, for kroppen må daglig ha tilførsel av eggehvite, kalk og vitaminer. Med særlig tanke på kvinnene kan vi ikke nekte oss fornøyelsen av å sitere et avsnitt av en artikkel om skjønnhetsmidler og kosthold i «Sunnhetsbladet». Der heter det: «Enhver kvinne som ønsker en virkelig og varig skjønnhet, må bli kjent med naturens skjønnhetsmidler. Den naturlige, friske farge på kinn og lepper er langt mer tiltrekkende enn et hvilket som helst utstaffert surrogat. God melk med frukt og grønnsaker gir sunt blod og en god kropp.»

Melk er en av våre viktigste vitaminkilder.

Melk er en av våre viktigste mineralstoffkilder.

Melk er uten sammenligning den viktigste kalkkilde i kosten. Vel ½ liter melk inneholder tilstrekkelig kalk til å dekke det daglige behov for kalsium hos voksne mennesker. Den snille kua omsetter hver dag solens energi i grønt gress og andre førstoffer til deilig og frisk melk. Livskraft fra naturen!

Forts. side 13.

Med tømmersjefen i østerled

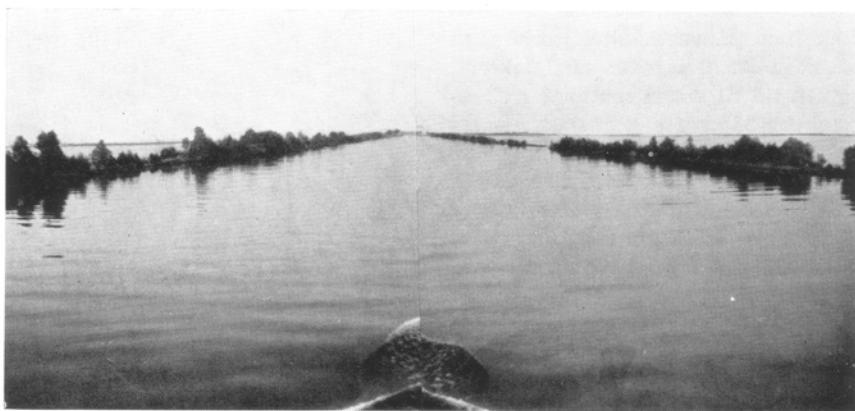
Reisebrev fra en tur til Leningrad

De relativt små tømmeravvirkninger i de siste par år i Norge, og den stadig stigende produksjon i fabrikken, — har gjort det nødvendig å importere store kvanta kubb i 1961. Kontraktene våre lyder på ca. 80,000 m³ fast mål gran fra Leningrad-området i Russland, og ca. 12,000 m³ furu fra Syd-Finnland.

For å make et slikt kubbprogram fra midt i mai til midt i oktober, må vi grovt regnet kunne ta i mot mellom 4- og 5000 m³ pr. uke. Dette tilsvarer 1 båt i uken på ca. 1000 fvn. Vi kontaktet i god tid rederfirmaet Gustaf Erikson på Aland i Finland, og fikk avtale i stand om befraktning. — Eriksons er spesialister på kubbfrakter og båtene rederiet disponerer er passe store, så alt ligger til rette for at sesongen i Alefjær skal bli god når det gjelder importkubben. Båtene rederiet setter inn heter «Kungsö», «Ramsö» og «Hamnö», og i tillegg båter som leies, chartres, for en kortere tid, slik som f. eks. «Penelope» og «Angus».

DA DET FRA HUNSFOS

overfor Gustaf Eriksons rederi ble ytret ønske om å sende tømmersjefen som «observatør» på en rundtur,

Innseilingen til Leningrad går gjennom en oppmudret renne.

svarte rederiet med en gang at «Det skulle være en fornøyelse å se Holmsen og frue som rederiets gjester ombord på en av båtene når det måtte passe». — I høytidelig familieråd samme dag brevet ble mottatt ble det besluttet at rederiet skulle få den fornøyelsen.

Det ble en noe hektisk tid for å få pass, visum og penger, det siste var merkelig nok det letteste. Litt hodebry skaffet også plasseringen av fire unger oss.

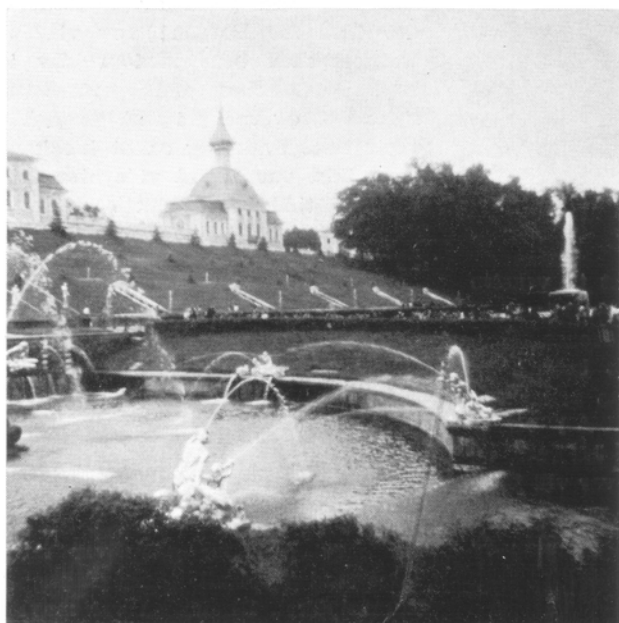
Så ble båten og avreisedagen bestemt, «Hamnö» torsdag 6. juli. — Båten lå da ved Risør Tremasse hvor den hadde losset kubb fra Finnland. Sverre Gundersen kjørte oss bort, og han gråt nesten da han ble stående igjen alene på kaien.

Om det var fordi han ikke fikk være med, eller om han var redd vi skulle «hoppe av» i Russland fikk vi aldri vite.

Ved 3-tiden om ettermiddagen forlot losen «Hamnö» godt utenfor de siste skjærene syd for Risør, og kursen ble satt rett på Skagen. — Været var fint sommervær med en koselig dønning fra sydvest som fikk «Hamnö» til å rulle som en kork, den gikk i ballast og fløt høyt på vannet. Heldigvis var vi sjøsterke begge to, så vi nøt middagen fullt ut, men jamen var det godt å slappe av da vi nærmet oss Skagens Rev ved 9-tiden om kvelden, og kom i le for dønningene. En blir sliten av at magen fortsetter oppover når båten og kroppen begynner på nedtur, dessuten var det ikke fritt for at en, uvant som en var, tørnet borti alle ting under slingringen.

«HAMNØ» ER BYGD

i Blyth i England i 1948 og er dampskip med oljefyring. Den er på 3550 tonn d.w. og gjør 12 mils fart. Vi hadde fått hospitallugaren på båtdekket, rett under broen på babord side, så vi bodde standsmessig med egen inngang og fin utsikt. Rutinen ombord var morgenkaffe kl. 8, stor frokost med både varmt og kaldt kl. 11, kaffe og kaker kl. 14 og stor middag kl. 17. Merkelig nok greide vi å være sultne til hvert måltid. Det krevde selvfølgelig stor konsentrasjon, og at en satt helt avslappet mellom målene i en dekkstol og tenkte, men som oftest bare satt vi.

Noen av fontene i Peterhof.

Etter fire fine dager i sjøen, med sol og medvind dampet vi i rolig vær innover Finskebukten, — med Russland i syd og Finland i nord, så vidt synlig i varmedisen. Av og til var sjøen helt oljebank, av og til litt småkruset. Det var lite trafikk inne på russisk territorium, vi så noen få slepebåter med lektere, og fra tid til annen møtte vi trelast- og kubb-båter for utgående. — De russiske båtene skilte seg oftest godt ut fordi de fyrte med dårlig kull som sotet så det lå som en sky i kjølvannet.

Vest for Hangö på en av øyene på Finskekysten så vi i kikkerten bygningene til et finsk gruveselskap som bryter jernmalm under havbunnen. Gruvesjakten er 2—300 m dyp og går utover under bunnen flere kilometer.

PÅ ETTERMIDDAGEN

passerte vi det første russiske fyr på nært hold på øya Suursaari, hvor vi, til tross for at vi stirret i kikkerten så øynene var trill runde, bare så en mann, som forøvrig så helt normal ut.

Klokken 12 om natten droppet vi ankeret utenfor Kronstadt på losstasjonen. Det lå flere andre båter og ventet, og «Hamnö» måtte pent «stille» seg i køen. Først mandag ettermiddag kom losen ombord, og «Hamnö» satte kursen inn leden forbi flåtestasjonen på Kronstadt, som vi passerte med redusert fart på kloss hold. Den innerste delen av Finskebukten er svært grunn, og det pågår stadig mudringsarbeide for å holde den smale kanalen dyp nok. Trafikken ble mer intens jo

Alle slags turister traff man i Leningrad. Vi «skjøt» disse nord-koreanerne, mens de ventet på å bli fotografert.

lenger inn vi kom, det var livlige ferjeforbindelser på tvers av vår kurs, og vi møtte stadig andre båter for utgående og tok igjen slepebåten med lektere. En hydrofoilibåt så vi også.

«Hamnö» la til ved passasjerbåtkaien, det var ikke ledig plass i kubbhavnen. Havneområdet virket dødt og stille, det ble nok arbeidet, og av de utallige kranene som tegnet seg i silhuett mot himmelen var det mange i bruk, men trafikken var ikke stor i forhold til havnens størrelse og båtantalet.

Nede på kaien var det benker og blomsterdekorasjoner i sementturner, så det manglet bare «rød løper» og musikkorps. Bevåpnete soldater sto klar og ventet på båten, og de vaktet «Hamnö» så lenge den lå i Le-

ningrad. Ingen uvedkommende slapp i land, men heller ingen ombord.

HAVNEMYNDIGHETENE

kom ombord, og pass, penger og smykker ble gransket meget nøye. Vi måtte føre opp alle verdigjenstandene, til og med gifteringene var tolderen interessert i, jeg tror han syntes vi var rare som gikk med noe så unyttig. — Representanten for byens havnekontor — Inflat — en ung, pen dame, inviterte oss på godt engelsk til å komme i land neste dag å besøke Inflat kontor.

Vi ble hentet neste dag og kjørte langs bryggene til havnekontoret, hvor vi fikk audiens hos en smilende direktør under alvorlige bilder av Krustsjov og Lenin.

Direktøren hadde stort, låsbart kjøleskap ved siden av skrivebordet (noe for Borgen?) og vi ble traktert med brus med whisky i høye glass, champagne, som han kalte det, og vodka i små glass. Vi protesterte svakt og sa at klokken ennå ikke var 12, så vi syntes det var for tidlig med slik servering. Han repliserte at klokken var over 10 og at alt var OK. Neste besøk var hos Exportles, statsfirmaet som selger kubben. Vi traff direktøren og hans assistent, drakk mer brus som var meget god (også uten whisky) og forsøkte å røke pappirosjka, russiske sigaretter med langt pappmunnstykke. Enten pratet jeg for mye, eller også hadde jeg glemt å røke, for sigaretten sloknet stadig for meg, og hver gang var min kone redd jeg skulle tenne på pappmunnstykket. Direktøren var meget

Treet til venstre og blomstene er av bronse, likeledes benken barna setter seg på. Alt virker som fontener, og det var vill jubel når vannet plutselig ble satt på.

interessert i å høre om Hunsfos og om Norge, og vi fortalte som best vi kunne, de var heldigvis ikke flinkere i engelsk enn vi.

OM ETERMIDDAGEN

forlot vi «Hamnö» og flyttet over på Hotel Europa. Hotellet er ved siden av Astoria, Leningrads største og beste. Det er bygget i 1850-årene og må ha vært fantastisk flott den gang plysj-søyler og speil var moten, nå virket det som rimelig var noe redusert og nedslitt. Europa og Astoria var de eneste hoteller som var beregnet på utenlandske turister, spisekartene var forfattet på flere språk, og noen av betjeningen kunne enkelte gloser tysk eller engelsk. Nede i hallen hadde statens reisebyrå, Intourist, installert seg, og likeledes var statsbanken representert, slik at pengeveksling kunne foretas. Det er forbudt å omsette rubler utenfor Russland, så turistene hadde gjerne med dollar, mark eller pund. Intourist ordnet med tolk for oss, en engelsktalende student, som tok oss med på en rundtur i drosje for at vi skulle få en idé om byen. Det første som slo oss var at bygningene var relativt lave, 3—4 etasjer, men kvartalene store. En av grunnene er vel at tsar Nicolaj I befalte at alle hus måtte bygges minst 2 m lavere enn hans eget — Vinterpalasset. Heller ikke utover i nyere boligstrøk er husene høye slik vi kjenner dem fra andre storbyer, og villastrøk så vi overhode ikke. Da vi kjørte gjennom en bydel og tolken forklarte at alle hus vi så var bygget i løpet av de siste

Noe for Ivar Andersen å tenke på, når han trenger arbeids-hjelp til å holde tomte ren? Duortsouajaplassen med triumfkolonnen foran Vinterpalasset.

3 år, nektet vi først å tro det. Husene så nøyaktig ut som de triste grå husene som ble bygget i de fleste storbyer i 1920—30. Høye, smale vinduer — nisjer og gesimser, og intet av moderne arkitektur. Tolken opplyste også at i de nye husene var det meningen at hver familie skulle ha sin egen leilighet, ikke flere familier sammen i en!

TRAFIKKEN

var eiendommelig og lignet ikke vanlig bytrafikk. Leningrad med sine fire millioner innbyggere har ikke flere drosjer enn f. eks. Oslo. Likevel var det drosjene som dominerte ved siden av lastebiler. På fortøiene gikk det en stadig strøm av mennesker, det var innført absolutt

«høyrekjøring» mellom fotgjengere. Det var ikke mange trafikklys å se, og parkeringsvanskeligheter lot ikke til å finnes.

Kjørehastigheten var på ca. 50—60 km, og en måtte passe på å karre seg opp på fortøiet så fort en kunne. Det var få private personbiler å se. Utenfor hotellet sto en dag et amerikansk glis, Pontiac 1960, den var det kø rundt av russere som kjente på platene, på gummiene, på vinduene o.s.v. Den var så full av fingeravtrykk at eieren sikkert måtte skumvaske den.

LENINGRAD

er bygget på elven Nevas delta. Den ble anlagt i 1703 og ble allerede i 1712 hovedstaden i Russland, takket være havnen. Landskapeet er helt flatt og Neva danner over 60 kanaler og 100 innsjøer innen byen. Elven er en vannrik og betydelig ferdselsåre mellom Ladoga og Finskebukten og broene over selve hovedløpet må derfor være klaffebroer eller svingbroer slik at slepebåtene slipper forbi med sine lektere. Forretningene i byen var ytterst få, men vareutvalget ganske detaljrikt. Vi gikk mye og tittet i butikkvinduene om kvelden, og sammenliknet priser. Klesdrakt og sko lignet på hva vi brukte i 1946—50. Forretningene holder åpne fra 11 om formiddagen til ca. 8—9 om kvelden, kolonialbutikker endog til 10—11 tiden. Systemet i butikkene var oftest noe i likhet med Vinmonopolets system her: først gikk man til en disk og bestilte hva man skulle ha, så betalte man, og så først

Isaak-katedralen

Ikke opakt nok — Mal det opp!

fikk man varen ved en ny disk. Prisene var stort sett høye, omgjort i kroner etter dagens kurs var f. eks. skotøy omtrent dobbelt så dyrt som i Norge.

VI VAR I OPERAEN

en kveld og så «Tsarens Brud» av Rimsky Korsakof. Publikum var meget teatervant og klappet ivrig når skuespillerne gjorde en spesielt god innsats. Spill og iscenesettelse var sikkert førsteklasses, men russisk opera er ikke lett å forstå etter 2 dagers opphold, så min kone og jeg er ennå uenige om hvem som var helten, og om hva som egentlig skjedde.

En ettermiddag var vi ute på Kirov-Stadion, en ny idrettsbane i internasjonal målestokk, med sitteplass til 100,000 mennesker. I 5 år hadde de pumpet opp sand og jord fra Finskebukten i en stor haug. Så hadde de gravd ut et krater i sandhaugen og støpt 3 mil sitteplasser i amfi. Det var bilveg i spiral opp, og rundt stadion var det mange mindre idrettsanlegg på plener og grus.

PÅ DEKABRISTPLASSEN

ligger Isaak-katedralen, byens mest monumentale kirke og verdens 3. største katedral etter Peterskirken i Rom og St. Paul's katedral i London. Det tok 40 år å bygge den, og den sto ferdig i 1895 med plass til 13,000 personer. Den er så overdådig utstyrt og utsmykket at den i dag, etter tolkens utsagn, bare brukes til antireligiøs propaganda. Han opplyste for øvrig at det bare

var 15—16 kirker i byen som var i religiøs bruk. Restaureringen av katedralen pågår og koster enorme beløp. Blant annet overføres marmaleriene, frescomaleriene, til mosaikk for å slippe det store vedlikeholdsarbeidet. — Under katedralens kuppel henger verdens lengste pendel, nesten 100 m, i en tynn stålstring. Når pendelen settes i svingninger vil den forsøke å holde sin bane, mens jorden beveger seg. Etter ganske få utslag vil pendelen derfor forandre sin bane over kirkekulvet, noe vi fikk demonstrert. Et godt bevis på at jorden beveger seg, men det var vi forøvrig oppmerksom på hjemmefra.

TSARENS RESIDENS

Vinterpalasset — er en overdådig utstyrt bygning i russisk barokkstil, bygget i 1750—60-årene. Palasset inneholder nå museer og skal ha ca. 3 millioner kunstgjenstander samlet gjennom flere hundre år fra nær sagt hele verden. Vi løp «maratonløp» gjennom én etasje på 2—3 timer og synet var helt overveldende. Så sliten blir man bare av å beinfly fra Valle og opp på østheia. Vi var også ute i Peterhof, tsarens sommersted, hvor det var utført et imponerende restaureringsarbeid. Tyskerne hadde nemlig hatt forlegning her under hele beleiringen av Leningrad. Parken med alle de mange fontener, skulpturer og bygninger ble mer eller mindre rasert. I dag er restaureringen på det vesentlige ferdig. Peterhof ble anlagt i begynnelsen av 1700-tallet og det må ha vært betydelige ingeniører

som greidde å skaffe trykkvann til 130 store fontener som bruker 34,000 liter vann pr. sekund, eller noe under halv normal vannføring i Otra. En ting som virket underlig ved alle de store parkene var at plenene ikke var snauklippet, det så ut som de bare ble slått med lå noen ganger i sesongen.

HOTELLET

vårt lå i en sidegate til Nevskij Prospekt, byens hovedgate. Den er 45 km lang og har bl. a. 10 kinoer, 8 muséer, 6 teatre og mange kulturpalasser. Her lå også de største og beste butikker, og her handlet tydeligvis hele Leningrad. Gaten er bred, ca. 60—70 meter, og bilene tok sikte på en når en skulle krysse over til den andre siden, så det ble som regel å løpe så en lå langflat. Folk kikket svært på oss, antagelig fordi jeg gikk med både slips og jakke, noe som var uvanlig, og fordi min kone hadde røde, spisse høyhelte sko. I alle fall er det sjelden folk i Vennesla snur seg etter oss, da må minst slipset være bakfram og henge ned etter ryggen.

ETTER SNAUE FIRE DAGER

i land måtte vi ombord igjen. Meldingen lød at «Hamnö» var reiseklar, og vi pakket snippesker og kjørte ombord. Det var en misforståelse at båten var ferdiglastet, den skulle bare flytte over til ny kaiplass 1 km unna, men da vi skjønnte det, var passene alt innlevert, og vi sjekket ut av Sovjet-samveldet, og dermed var vi låst ombord. Jeg benyttet anledningen de 3 dagene vi lå der til å følge innlastingen, besiktige kubben og diskutere med offiserene ombord. Transportmåtene og lasteforholdene i havneområdet var det ikke noe særlig å lære av, men det var interessant og nyttig å se forholdene på nært hold.

MANDAG 17.

om ettermiddagen var «Hamnö» fulllastet, lukene ble skalket og skipet gjort sjøklart. Losen førte oss ut Nevas utløp, og gikk fra borde noen timer senere utenfor Kronstadt, og godt og vel midnatt var vi ute i internasjonalt farvann i Finskebukten.

Hjemreisen var fredelig og god. «Hamnö» gikk innom Hangö i Finland for å skifte ut 9 av mannskapet som skulle i land på sommerferie, og hvor båten tok inn

Nye ting skjer stadig på Hunsfos. Alle som har sin daglige gang der, har vel lagt merke til stikkene som er plassert i heia bak brannstasjonen, og kanskje undret seg over hva de skal tjene til. Jo, her skal det legges et nytt jernbanespor som skal føre frem til den utvidede tømmeropplagsplassen. Det tas nemlig sikte på å anvende jernbanen i større grad enn tidligere for inn-

HER SKAL JERNBANEN GÅ

transporten av råstoffet, og det er i denne anledning det er stukket ut trasé for en ny linje. Det har vært ganske besværlig å finne frem til en brukbar linje. Sporene over tomta er ikke brukbare til formålet. For å få tilfredsstillende stigningsfor-

hold på sporet fant en å måtte gå inn i heia. Det må ellers sees som en fordel å få sporet ut av selve fabrikkområdet. Sporet prosjekteres som dobbeltspor fra brannstasjonen og frem til tømmerplassen, dette av hensyn til at et fullastet vognsett skal kunne settes inn samtidig som tomvogner tas i retur. — i området ved garasjene vil det bli et plankryss. Når sporet blir ferdig til å tas i bruk, kan det ikke sies noe bestemt om på nåværende tidspunkt.

Den prikkede linjen på ovenstående bilde antyder hvor jernbanelinjen kommer til å gå.

ENQUETE OM

Feriested ved sjøen

I forrige nummer av Hunsfosposten slo Erling Kirkebø til lyd for at Arbeiderforeningen burde undersøke muligheten av å skaffe bedriftens folk et feriested også ved kysten i tillegg til Hunsfosheimen.

Hunsfosposten har her utesket endel andres mening om spørsmålet: Hva med et feriested i skjærgården?

Karl J. Olsen:

— Jeg har vært nøytral i det spørsmålet. Selv liker jeg meg imidlertid best ved sjøen om sommeren. Kunne en få det til, ville det selvsagt være bra. Men foreningens

ønske er jo å få bygd ut Hunsfosheimen slik vi vil ha den.

Frans Gunnufsen:

— Det er en idé som fortjener støtte. Men det begynner å bli vanskelig å finne et sted ved kysten nå. Hunsfosheimen er jo bra, men byr ikke på alle muligheter.

Olaf Petersen:

— Jeg er absolutt stemt for en plass ved kysten. Jeg liker meg godt ved sjøen om sommeren. Og ved å ha to steder, er jo mulighetene for å velge større. Vinterferien kunne tilbringes på Hunsfosheimen, om sommeren kunne en feriere ved sjøen.

Tellef Hammen:

— Jeg liker meg godt på Hunsfosheimen og tilbringer gjerne endel av ferien der. Som avkoblingsplass greier den seg lenge. Men det er lite fisk å få. Skal det arbeides for å få et sted ved sjøen i tillegg, må det for all del ikke gå på bekostning av Hunsfosheimen. Personlig er jeg ikke så veldig stemt for sjøen, men det er sikkert mange som har interesse av å anskaffe et sted med strandlinje.

drikkevann og matvarer. Blant de som gikk i land var kapteinen, Filip Johanson som hadde sørget så godt for oss, og fått oss til å føle oss så absolutt hjemme. Han overlot oss i trygge hender til kaptein Svend Janson, som med stor kynighet fullførte turen tilbake til Ålefjær.

DET VAR GODT

å være ombord på «Hamnö». Mannskap og offiserer var stort sett fra Åland og snakket hyggelig svensk. Humøret og typene var avgjort skandinaviske og alle ombord så sympatiske at turen måtte bli vellykket. Og Ålendingenes sjømannskap er minst like så ansett som nordmenns.

Omtrent midnatt fredag 21. juni vinket vi adjø til «Hamnö» der den lå opplyst mot det blåsvarte, stille vannet innerst i Ålefjær, og noen minutter etter var vi hjemme — og ringen sluttet.

Gustav Kile:

— Jeg synes det absolutt har noe for seg. Det er derfor fra styrets side gjort undersøkelser om å få leie et hus ved sjøen ute i Høvåg. I tilfelle kan det bli tale om å leie det for hele året. Selv om det er greit på Hunsfosheimen kan det være bra å komme til sjøen av og til også.

Arnfinn Johansen:

—Jeg slutter meg helt til Kile i det spørsmålet.

Arne Larsen:

— Første betingelse for å skaffe en slik plass må være at den ligger slik til at alle kan komme dit på en rimelig og grei måte. Men det må aldri komme på tale å forandre feriehjemmet nå, når det er lagt ned så mange penger der oppe. Vi må satse på det vi har og ikke stelle oss slik at vi kan risikere at Hunsfosheimen blir stående tom.

Sverre Thorsen:

— Jeg tror det ville være populært å få tak i et sted ved sjøen, men det blir vel både dyrt og vanskelig.

Einar Homme:

— Jeg er helt enig i Kirkebø's forslag. Vi må ha muligheter for å kunne veksle på.

Oddvar Almedal:

— Jeg er absolutt tilhenger av å feriere ved sjøen om sommeren. — Men blir det anskaffet et sted som foreslått, må det aldri få lov til å skje på bekostning av Hunsfosheimen. Den er altfor verdifull å ha, ikke minst i vinterhalvåret.

Sigurd Hagen:

— Jeg for min del har alltid trivdes inne i landet, selv om sjøen selvsagt er bra å være ved. Men det er et drawback at en ikke har noen skikkelig badeplass i Oggevatn. Det er nesten en betingelse i sommerferien. Derfor ser jeg gjerne at vi får noe i tillegg til Hunsfosheimen.

Reinhardt Bjorå:

Det ville vært helt ideelt også å få et sted med strandlinje. Ikke bare for sommerferien, men også for weekendbesøk.

Anton Nordbø:

— Jeg tror også det ville være greit med et sted ved sjøen.

Knut Homdal:

— Sjøen er alle tiders å være ved om sommeren. Jeg tror alle ville like det om en kunne få til noe slikt.

Henry Hagen:

— Jeg er helt enig i at man ser seg om også etter et feriested ved sjøen.

Kjell Hofstad:

— Jeg tror et sted ved sjøen vil bli mye mer benyttet enn en plass inne i landet. Følgelig er jeg helt enig i det som er foreslått.

Gullkorn

Dr. Stockmann: Det er da vel redaktørene som regjerer pressen, skulle jeg tro.

Aslaksen: Nei, det er abonnentene, herr doktor.

(Fra Ibsens «De unges forbund».)

*

Enhver diktator starter med å forby den frie presse.

(Henrik Rechenдорff.)

*

En fyr opplyste om sin ufeilbarlige avmagringskur: «Jeg spiser aldri når min kone snakker.»

(Earl Wilson.)

Hvem tok det beste bildet i sommer?

Hunsfosposten vil denne gang utskrive en konkurranse om hvem på Hunsfos som tok det beste fotografi i sommer. Alle med tilknytning til bedriften kan delta med så mange bilder de ønsker. De beste vil bli plukket ut av en jury bestående av 3 medlemmer, og de tre beste får hver sin bokpremie. Konkurransen omfatter både landskapsbilder og portretter, ja alle kategorier av fotografier, så motivvalget er temmelig fritt. Vi håper at riktig mange finner fram ett eller flere bilder fra albumet og sender det inn.

Det er ikke sikkert man blir en god froskemann fordi om man er god på bunnen....

Bildene må være Hunsfospostens redaksjon i hende innen 15. november. Husk og benytt Hunsfospostens brevkasse i Vakta. De beste bildene vil bli gjengitt i julenummeret, hvor resultatet av konkurransen kunngjøres.

Presten fekk vitjing av ein mann som skulle ha eit barn til dåpen.

— Kva skal barnet heita?

— Ho skal heita Hosianna.

— Nei, har du ikkje eit anna namn?

— Hosianna ska' det vær' sa mannen.

Presten klødde seg i skallen, så fann han på råd.

— Det er då ei gjente?

— Ja, det var likt seg!

— Men då må vi finne på eit gjentenamn. Og som du veit står det i skrifta: «Hosianna du, Davids son.»

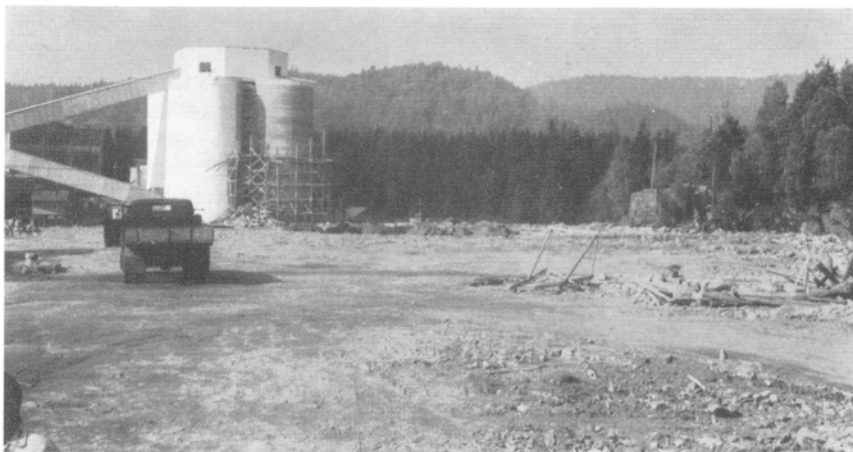
— Ja, då so, sa mannen.

Ny lagringsplass for tømmeret

For tiden foregår en fullstendig rasering av området bak kubbhau- gen som skal omdannes til lagrings- plass for tømmer. Den stadige eks- pansjon ved bedriften medfører økt behov for tømmer, og den videre utbygging krever hel omlegging av tømmermottakingen og mer plass til de større kvanta av ulike treslag som skal brukes i produksjonen.

Allerede i mai tok man fatt på sprengnings- og planeringsarbeidet i området ved den gamle kubbhau- gen, og hittil er det tatt ut ca. 11,000 kubikkmeter. Men ennå er det mye ugjørt, før det blir som plan- lagt.

Bildene viser Kårigstads folk i full gang med sprengningsarbeid, mens en av Vennesla Transportsen- trals biler venter på lass. Over en del av det svære området som innvinnes, den nye flissiloen i bak- grunnen.

Sverre Thorsen har spilt fotball i fire verdensdeler

Sverre Thorsen er vel temmelig alene på Hunsfos om å ha spilt fotball i 4 verdensdeler.

Det har han nemlig, den tiden han fór til sjøs.

— Jeg selte bl. a. med «Ida Bakke» av Haugesund. Vi var med i sjømannsserien, og da måtte vi spille kampene, hvor det falt seg. På den måten har jeg vært med i kamper både i Europa, Asia, Amerika og Australia, forteller han til «Hunsfosposten».

Motstanderne var mest bare norske lag. «Ida Bakke» ble nr. 2 i serien og tapte 1—2 for «Stavangerfjord» som gikk til topps. Jeg spilte c. h. på det laget. Vi trente med ball i lasterommet ombord og løp på dekket for å skaffe oss kondisjon. Og moro var det, selv om det

naturlig nok ikke ble slik som en driver det på klubbtag, sier Thorsen.

Sverre Thorsen er nå 32 år. Han har spilt fotball siden han var guttunge og var med på Vennesla AIL's gutte- og juniorlag før og etter krigen, til han gikk automatisk over i Vindbjart. Han var til sjøs i 7—8 år og tok opp fotballen for alvor igjen da han kom hjem i 1953. Nå har han spilt for Vind- gjart en del sesonger og kan se til- bake på 110 kamper for A-laget.

Foruten ham er det to til på Hunsfos som har vært med på før- stelaget i år, Erling Nordal og Øy- stein Lie.

Sverre har spilt på nesten alle plasser på et fotballag, men han trives best på backplassen. I 1½ års tid spilte han også på Hunsfos' bedriftslag, men så ble det etter hvert bare Vindbjart med ham.

— Det er greie karer og godt kameratskap blant spillerne, og det er blitt riktig fart i det nå etter at klubben har hatt såpass fremgang og publikumsinteressen er steget. Og selvsagt er det blitt mer sving på treningen enn før, særlig etter at Carlzén overtok. Den morsomste kampen jeg har spilt, tror jeg var 3—3-kampen mot Start tidlig i høst.

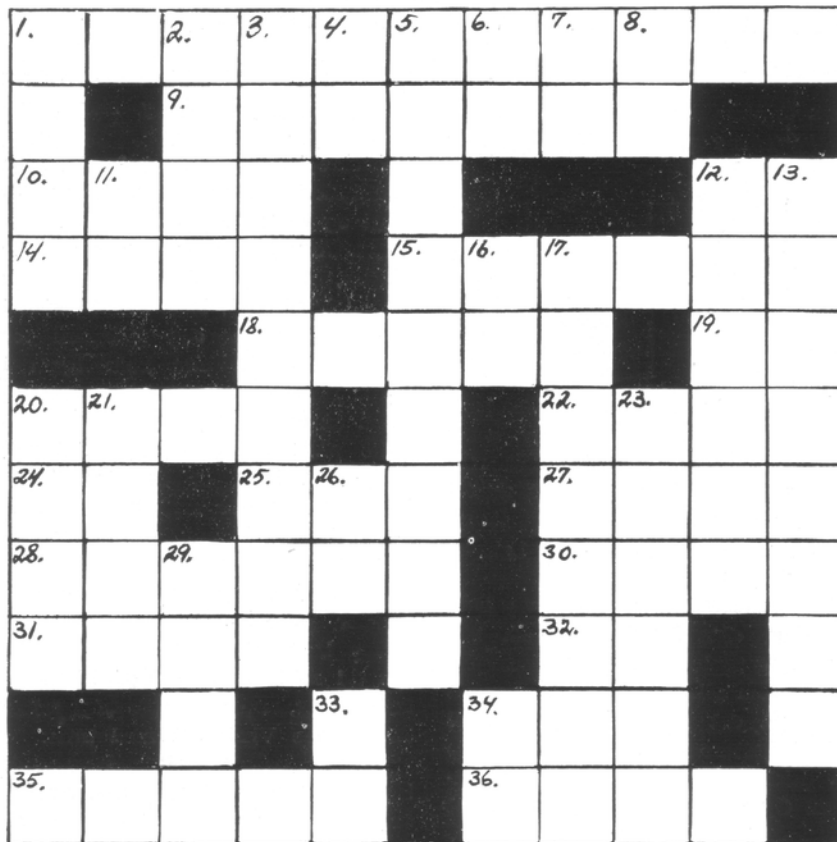
— Din mening om bedriftsfotbal- len?

— Det trenes opplagt for lite. De fleste spiller jo bare kampene, og det er vel ikke bare heldig. Men jeg synes oppslutningen er for dårlig, spesielt når en tar i betraktning at det er så mange ansatt ved Huns- fos. Det er så mange unge ved fa- brikken nå at vi skulle kunne stille 3—4 lag. Målet må være å arbeide i den retning.

Tre minutters kryssord

Motto: CELLULOSEFABRIKKEN

Vannrett:

1. Er det tre av i Cellulosefabr.
9. Ryggmargsbetennelse.
10. Brukes i Blekeriet.
12. Er Hunsfos; forkortet.
14. Tall som angir høyde over havet.
15. Avdeling i Cellulosefabr.
18. glyff; billedskrift.
19. Kjemisk tegn.
20. Råstoff til Cellulosefabr.
22. Terning.
24. Smile.
25. Nedbør.
27. S...., brukes til hesten og bukser.
28. Sterk, kraftig.
30. e, tøystoff.
31. Ikke stå!
32. Nr. 25 og nr. 9 i alfabetet.
34. Liker vi ikke å møte i skogen.
35. Arbeider i Cellulosefabr.
36. Gass.

Loddrett:

1. Liker ikke Papirfabr. å få fra Cellulosefabr.
2. Herred i Hedmark fylke.
3. Avdeling i Cellulosefabr.
4. Like.
5. e, brukes i Blekeriet.
6. Like.
7. Nr. 14 og nr. 20 i alfabetet.

8. Forkortelse.

11. Smilte.
12. Asiat.
13. Avdeling i Cellulosefabr.
16. Tre.
17. Brukes i 15 vannrett.
20. Brukes i 15. vannrett.
21. g, ikke enig.
23. Siste tredjedelen av måneden.
26. Like.
29. e, klinke (omvendt).
33. Smerte.
34. I 36 vannrett.

Løsning side 15.

Veien ferdig bygd på Hunsfosheimen

Arbeidet med veien på Hunsfosheimen er nå ferdig, opplyser formannen i styret for heimen, Karl J. Olsen. I sommer forsøkte man også å få til en badeplass, men det ble et så besværlig arbeid at det måtte gis opp. Bulldozeren kjørte seg bare fast, og det lot seg ikke gjøre å få det slik som man ville ha det. — Det var ikke helt korrekt når det i forrige nummer av bedriftsavisen het at det har vært

Råd til rengjøringsfolkene

1. Meld straks av om farlige forhold som du ikke selv kan rette på.
2. Vær behjelpelig med å få meldt av om skader og sår og å skaffe skadede førstehjelp snarest.
3. Vær på vakt overfor glass-skår, nåler, spiker, barberblad o. a. skarpe gjenstander i avfallet som du får med å gjøre.
4. Før du vasker vegger og annet treverk, se etter om det er fremstående spiker, fliser og splinter.
5. Bruk hansker når du nytter stålull for rengjøringen.
6. La aldri bøtter, koster, svabere eller andre gjenstander bli stående etter deg i trapper og ferdselsganger.
7. Når du vasker ferdselsgangene, sørg for at det er en tørr passasje for sikker ferdsel.
8. Vær oppmerksom på brannmuligheter. Fjern brannfarlige ting eller meld av om brannfarlige tilstander.

Hele Hunsfos i form

Mosjonsparti både for damer og herrer til vinteren.

Det ser nå ut til at alt skal klaffe greit for at mosjonspartiet skal kunne starte opp tidlig i år. Bedriftslaget som står for dette, gjør regning med at det er ordnet med lokale og instruktør så pass tidlig at det kan starte opp i begynnelsen av oktober.

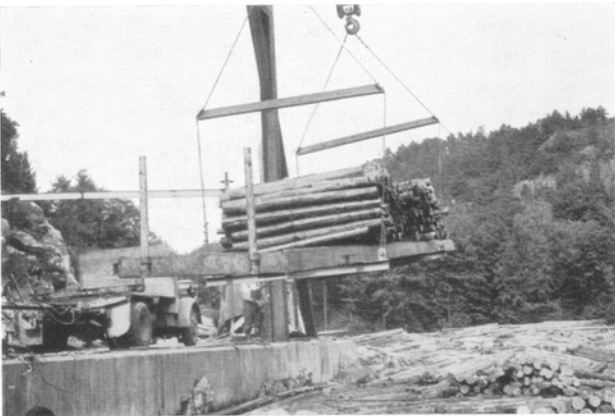
Nytt i år blir at hvis tilstrekkelig antall damer melder seg, vil det også bli holdt et parti for disse.

Bedriftslaget håper på stor deltagelse både fra arbeidere og funksjonærer på begge partier.

Så går vi inn for mosjonspartiet, og melder oss på listen som vil bli hengt opp i vakta med det første.

La mottoet i vinter bli dette: «Hele Hunsfos i form». **B. G.**

veldig besøk på Hunsfosheimen. Det var nok å ta for kraftig i, sier formannen. Besøket må kunne karakteriseres som jevnt godt, men har i sommer vært noe mindre enn vanlig. Det kom vel av at så mange nå drar på campingtur. En får bare håpe at tallet stiger igjen utover høsten.

Buntet tømmer lesses på biler i Ålefjærfjorden

Siden tidlig i vår har tømmerbilene daglig rullet i fast rute mellom Ålefjær og Hunsfos, og til 1. sept. var ca. 4.000 kubikkmeter tømmer fraktet på denne måten. Det økede behov for tømmer har gjort at man har måttet ty til biltransport i tillegg til taubanen. I den anledning er det reist en kran i Ålefjær, der det buntede tømmer blir lesset på de svære bilene som tar 15 kubikkmeter på lasset. Det foregår på den måten at lasterammene på bilene løftes av og svinges ut i sjøen, hvor tømmerbuntene «fløtes» på plass. Det heises så opp på bilen, etter sigende en svært rasjonell måte å utføre en slik operasjon på. Bildene viser sjåførene i ferd med å manøvrere tømmer bort på lasterammen, som, når lasset er stort nok, svinges opp på bilen ved hjelp av kranen. — Under sees en del av det ferdig buntede tømmer. Tømmeret blir buntet ombord i båtene av folkene i Havn- og Transport. Det er 2 meters kubb og 2,5 kubikkmeter fast ved i hver bunt.

Vi drikker hver —

Forts. fra side 4.

Livskraft på arbeidsplassen.

På flere og flere arbeidsplasser er man begynt å innse betydningen av å servere melk i frokostpausen. Noen steder får man den gratis, eller man får kjøpt den til redusert pris. En undersøkelse som er foretatt på landsbasis viser at 50 % av mennene og 38 % av kvinnene drikker melk på arbeidsplassen. Melk er en billig drikk.

Når det gjelder det totale melkeforbruk, så drikker vi årlig ca. 180 liter hver i gjennomsnitt. Vi tømmer tre 50-liters spann og er godt på vei til å greie det fjerde. Nå ville nok det også bli tømt til siste dråpe hvis det ble anledning til å få tak i melk på alle arbeidsplasser. Den nevnte undersøkelse viser nemlig at svært mange flere gjerne ville drikke melk til nistematen hvis den fantes innen rekkevidde.

— Er De interessert i å kjøpe en gammel Picasso?

— Hvor mange mil har den kjørt?

*

Den som ikke vil tilgi andre, bryter av den bru han selv en gang må gå over.

*

Sannheten hører ikke hjemme her på jorden. Den flakker ukjent omkring blant menneskene.

Hunsfos—Falconbridge 3—1.

Onsdag 6. september spilte Hunsfos sin første kamp i høstserien. — Kampen måtte legges til Hommeren på Aukland, da Moseidmoen var opptatt på grunn av «Messa». Det var elendig vær da guttene kom på banen, så hele oppvisningen ble mer vannpolo enn fotball. Vi stilte med bare 10 mann, men det viste seg etter noen minutters spill at vi hadde taket på kampen. Spillet var ikke så bra som ellers i kampene, men vi fikk laget 3 mål mot Falconbridges 1 og dermed hadde vi sikret oss dyrebare poeng. «Kokke» 2 mål, Einstabland 1 mål.

B. G.

Ingeniør Kildebo feiret nylig «sølvbryllup» med Hunsfos Fabrikker. Den 1. september i år var det nemlig 25 år siden han ble ansatt ved bedriften. Han har arbeidet her under tre direktører og er nå en av funksjonærene som har lengst tjenestetid.

En temmelig hyklerisk amerikaner fortalte en gang Mark Twain at det var hans høyeste ønske å besøke det hellige land før han døde.

— Jeg vil stå på Sinai berg og lese de ti bud, sa han patetisk.

Mark Twain svarte tørt: Var det ikke bedre at De ble hjemme i Boston og holdt dem!

80 år.

Da ingeniør Trygve Pettersen sluttet ved Hunsfos Fabrikker for over 10 år siden, laget de som arbeidet under ham i stand en avskjedsfest som artet seg som en oppriktig hyllest til en dyktig fagmann og til et rettskaffent og godt menneske. Og når han 13. oktober fyller 80 år, vil sikkert mange av dem som har hatt og fremdeles har kontakt med ham, huske ham på høytidsdagen.

Trygve Pettersen er født i Elverum og begynte som papirmester på Hunsfos i 1915 etter å ha vært ansatt ved Katfos Fabrikker, Drammenselven Papirfabrikker og bestyrer ved Skiens Papirfabrikk. Han ble ved Hunsfos i 36 år og innehadde Norges Vel's medalje for lang og tro tjeneste, da han sluttet 31. mars 1951.

Men ingeniør Pettersen har fremdeles tilknytning til Hunsfos, ikke minst ved at han fortsatt er forretningsfører for Hunsfos Sykekasse, en stilling han har innehatt i 25 års tid. Han er fremdeles frisk og rask. Hunsfosposten håper han vil være det i mange år fremover, og sender sine beste forhåndsgratulasjoner i anledning den store dag.

*

70 år.

Pensjonist Karl Adolf Johansen runder 70-års-milepelen 21. oktober. Han er født i Ockke len i Sverige, men kom til Norge i 1905. I 1912 kom han til Vennesla

og var med på å føre opp den gamle PM 3 og kraftstasjonen. Han begynte ved Hunsfos 3. mai 1918 og gikk av på pensjon 9. juli 1960. Norges Vel's medalje fikk han i 1958.

*

50 år.

Regnskapssjef Otto Hagman runder 50-års milepelen 9. desember. Han begynte ved Hunsfos 24. juni 1939.

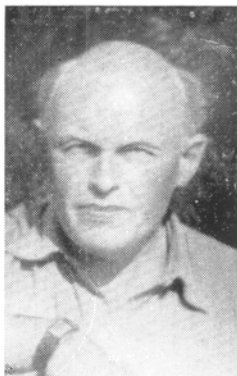
70 år.

Albert Eidet som gikk av på pensjon nyttår 1957, blir 70 år 3. desember. Han var ved Hunsfos en periode i 1918 og var med på byggingen av PM 4 i 1938 et-

ter å ha begynt ved taubanen i 1937. Han måtte slutte på grunn av at helsen sviktet. Eidet har i vinterhalvåret reist endel for Misjons-sambandet. For 10 år siden bygde han hus i Alefjær, der han har 6—7 mål jord.

*

65 år.

Jacob Rynning fylte 65 år 18. september. Han er født i Stokmarknes, ble ansatt ved Hunsfos 15. mai 1951 og arbeider på taubanen i Alefjær. Rynning er også bosatt i Tveit.

*

60 år.

Olav Homme fylte 60 år 23. september. Han begynte på Hunsfos 20/5 1920 og mottok Norges Vel's medalje for lang og tro tjeneste i 1958. —

Homme var smører ved 5-eren fra den kom i gang og har også vært ruller ved PM I i 20 års tid. Han drev idrett i sine yngre dager, sparket fotball på Kvi-vollen og deltok i skirenn. Nå er jakt og fiske, sommer som vinter, hans store hobby.

60 år.

Formann Engly Jensen fyller 60 år 7. oktober. Han begynte ved Hunsfos 15 år gammel 18. okt. 1916 og var den første tiden ved hylsemaskinen. Han har ellers

arbeidet i sliperiet og var farger på 1-eren og 2-eren til han kom til PM I og II. Fra 1950 ble han formann. Engly Jensen er musikkinteressert og har vært med i Vennesla Musikkorps siden starten i 1917. Han er fremdeles aktiv i korpset, der han spiller Ess-klarinett. Han ble dekorert med Norges Vel's medalje samtidig med at faren og to brødre fikk den.

*

60 år.

Olaf Jortveit i Verkstedet blir 60 år 29. oktober. Han begynte ved Hunsfos 5. oktober 1919 og fikk Norges Vel's medalje i 1952. Jortveit har vært mye med i organisasjonsarbeidet og satt som formann i Hunsfos Arbeiderforening i flere perioder.

*

60 år.

Ola M. Omdal runder 60-års-milepelen 13. november. Han begynte på Hunsfos 26. mars 1923 og har hele tiden vært i Kokeriet. Innehaver av Norges Vel's medalje fra 1958. Omdal har to brødre og en sønn (Elias) ved bedriften. Han liker friluftsliv og fisking og leser gjerne, helst historie.

*

50 år.

Rudolf Holberg fylte 50 år 20. september. Han begynte ved Hunsfos 2. sept. 1946.

*

50 år.

Ingemann Andersen på sorter-salen blir 50 år 18. oktober. Han begynte ved Hunsfos 4. juni 1957.

VETERANER SOM TAKKER AV

Olof Birger Olsson sluttet ved Hunsfos Fabrikker 2. juni i år etter 39½ års tjenestetid. Han ble født i Sverige 3. april 1893 og har fremdeles svensk statsborgerskap, selv om

han kom til Norge så tidlig som i 1913. Ved Hunsfos begynte han 3. september 1920, og han fikk Norges Vel's medalje i 1952.

DØDSFALL

Pensjonist H. P. Jensen døde 19. juli i år, nær 83 år gammel. Han var dansk av fødsel og arbeidet ved Magle Mølle til han i 1915 dro til Norge og begynte som maskinfører ved Hunsfos. Fra 1918 og til han sluttet i 1948 var han formann. Sammen med tre av sønnene, Willy, Henry og Engly, mottok han i 1952 Norges Vel's medalje.

*

Pensjonist Hans Berntsen døde på Sentralsykehuset i Kristiansand 22. august 76½ år gammel. Han arbeidet ved Hunsfos Fabrikker til han var over 70 år. I yngre år forsøkte han seg på flere områder, var anleggsarbeider og drev noen år som forpakter etter at han hadde gjennomgått landbruksskolen. Han var født 18. februar 1885 og begynte på Hunsfos 22. april 1926, der han det meste av tiden var på snekkerverkstedet. Berntsen la ned et stort arbeid innen den kristelige virksomhet i Vennesla.

50 år.

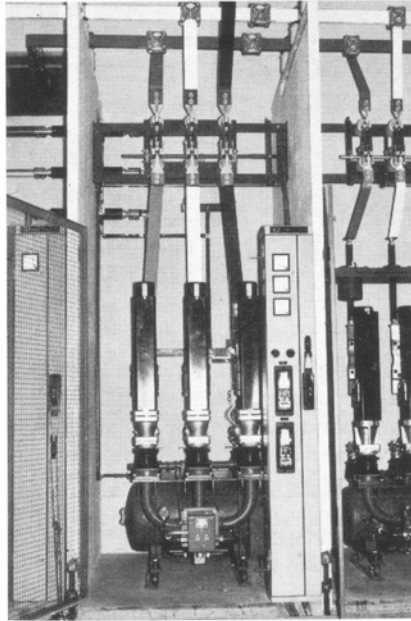
Ottar Heisel runder 50-års milepelen 8. november. Han ble ansatt ved Hunsfos 5. juni 1951.

*

50 år.

Johannes Pedersen på taubanen blir 50 år 4. november. Han begynte ved Hunsfos 31. mai i år.

Moderne transformatorstasjoner sikrer strømtilførselen

Transformatorstasjonen i det gamle elektrofyrrhuset nærmer seg nå fullførelsen. Monteringsarbeidet tok til i februar, så det hele har vært en omfattende historie. Men så har man da også fått et helt moderne og førsteklasses anlegg. Stasjonen i det gamle elektrofyrrhuset går under betegnelsen nr. 1, mens det er bygd en tilsvarende stasjon — nr. 2 — der hvor den gamle claysiloen var.

Ikke minst overgangen til helkontinuerlig drift gjorde det nødvendig å sikre strømtilførselen til fabrikkens forskjellige avdelinger. I transformatorstasjonene er installert seks transformatorer som omsetter strømmen fra 5,000 til 500 volt for motordrift.

Hunsfos Fabrikker får tilførsel av strøm fra to kanter utenfra. Den ene linjen går over Ålefjær, den andre over Kulia. Hvis kraftstasjonen stopper, kan en bare koble inn VAE og får da strøm nok til å dekke hele anlegget.

Oppføringen av transformatoranlegget har ikke vært noen billig affære. Det har gått med ca. 5 tonn kobber og ca. 1400 m med forbindelseskabler (høyspent) mellom de forskjellige transformatorstasjoner. Anlegget har luftstyrte effektbrytere, det er automatisk innklobling, og hele operasjonen kan fjernstyres fra kraftstasjonen.

Nye vedtekter —

Forts. fra side 3.

skal det sees hen til skolens eller kursets varighet, søkerens og bedriftens interesse av at vedkommende får anledning til å gjennomføre kurset m. v. Det skal under ingen omstendigheter kunne gis stipendier på over kr. 2,000.00 pr. år. Det er en forutsetning for å oppnå høyeste stipendium at kurset strekker seg over et helt skoleår. Ved studier som strekker seg over flere skoleår skal det kunne innvilges inntil kr. 2,000.00 pr. år, dog ikke over kr. 5,000.00 i alt.

- 5) Stipendium som er innvilget til et formål utelukker ikke mulighetene for å oppnå støtte til et annet.
- 6) Hunsfos Fabrikkers stipendieordning disponeres av et styre med følgende sammensetning: 3 representanter for arbeiderne, utpekt av Hunsfos Arbeiderforening, 1 laborant samt bedriftens tekniske direktør og personalsjef.
- 7) Søknader om stipendium sendes skriftlig med alle opplysninger til styret.

Løsning på kryssord.

1.	B	L	2.	A	3.	S	4.	E	5.	B	6.	I	7.	N	8.	G	9.	E	10.	R			
	E		11.	M	12.	Y	13.	E	14.	L	15.	I	16.	T	17.	T			18.	A	19.	S	
10.	K	11.	L	12.	O	13.	R		14.	E													
14.	K	15.	O	16.	T	17.	E		18.	K	19.	O	20.	K	21.	E	22.	R	23.	I			
									24.	H	25.	I	26.	E	27.	R	28.	O		29.	A	30.	L
20.	F	21.	U	22.	R	23.	U		24.	V		25.	K	26.	27.	28.	29.	30.	31.	32.	33.	34.	
24.	L	25.	E	26.	S	27.	N	28.	E	29.	E	30.	L	31.	E	32.	R						
24.	I	25.	N	26.	T	27.	E	28.	N	29.	S	30.	S	31.	T	32.	R	33.	I				
31.	S	32.	I	33.	T	34.	T		35.	K		36.	Y	37.	I								
									38.	I	39.	V		40.	O	41.	R	42.	M	43.	T		
35.	L	36.	U	37.	N	38.	D	39.	E				44.	N	45.	E	46.	O	47.	N			

Hunsfosposten's første redaktør, Bård Joreid, er vendt tilbake til bedriften etter i 7 år å ha vært papirmester ved Vestfos Cellulosefabrik. Han forlot Hunsfos i august 1954 og

overtok som papirmester etter Martin Pettersen 1. september i år. — Forrige gang han var ved Hunsfos var han papirmester ved PM 3-4-5, men denne gang overtar han samme stilling ved PM 5-6.

Hunsfosposten håper at den første redaktør ikke har glemt bedriftsorganet og venter at han skal bli en flittig bidragsyter i tiden fremover.

Aasmund Tveiten tiltrådte sin nye stilling ved Hunsfos 1. juli i år. Han er utdannet bygningsingeniør fra Norges Tekniske Høgskole, ferdig i 1950 og har arbeidet ved vassdrag- og havnelaboratoriet ved NTH.

Tveiten er 38 år gammel og født i Bykle. Han skal hovedsakelig arbeide med alt bygningsteknisk vedrørende den nye kraftstasjonen.

Ingeniør Leiv Lunde begynte i stillingen som driftsingeniør i Cellulosefabrikken i mars i år. Han har tidligere vært konsulent ved Norges Tekniske Høgskole i Trondheim, der han ble ferdig utdannet i 1959. — Lunde er 27 år og opprinnelig fra Torpa.

*

Stoff til julenummeret må være redaksjonen i hende innen mandag 20. november. Vi håper at riktig mange har noe på hjertet denne gang og sender bidrag til bedriftsavisen.

*

Ved avstemningen om helkontinuerlig drift som fast ordning ved Hunsfos Fabrikker stemte 254 for, mens 215 var imot.

*

Kristian Honnemyr har overtatt som sjef for saniteten innen industrivernet. Det er tanken snart å forsøke og få i stand en øvelse igjen, en realistisk øvelse sammen med brannvernet.

PENSJONSALDEREN

I Hunsfosposten nr. 1 for i år sto de nye retningslinjene for arbeidspensjonen ved bedriften. Samtidig som ytelsene ble forhøyet ganske vesentlig, ble pensjonsalderen forhøyet til 70 år.

— Er det meningen at den nye aldersgrensen skal praktiseres absolutt? Vi retter spørsmålet til personalsjefen.

— Det har vært meningen ja, — bekrefter denne.

— Vi er klar over at man tidligere var meget liberal når det gjaldt å håndheve regelen om aldersgrense, og vil gjerne vite hvorfor man nå slår inn på en strengere linje, og hvorfor man i det hele tatt forandret aldersgrensen.

— For å ta det siste først så hviler de nye pensjonsreglene på den forutsetning at pensjoneringen i tidens fylde skal skje i overensstemmelse med Fellesordningen for Tariff-festet Pensjon, F.T.P., som barnet i samsvar med tidens mani for forkortelser er blitt hetende. — F.T.P. har fastsatt pensjonsalderen til 70 år, og følgelig måtte vi gjøre det samme.

Når det gjelder den praksis som tidligere ble fulgt med hensyn til aldersgrensen, er det riktig at man var meget liberal, idet mange ble pensjonert før de nådde aldersgrensen. Dette skjedde imidlertid be-standig på grunn av sviktende fysikk, men i og med de nye bestemmelser om offentlig uføretstrygd

mener vi behovet for en slik praksis er bortfalt. — På den annen side var det mange som fikk fortsette i sitt arbeid langt ut over oppnådd pensjonsalder. Meget kunne tale for å opprettholde en slik praksis, ikke minst den økende levealder, og de gode erfaringer vi har hatt med de fleste av de gamle arbeiderne, men alt i alt mener vi hensynet både til disse selv, til deres yngre kolleger som gjerne vil frem, og til bedriften, tilsier at vi må følge bestemmelsen bokstavelig.

— Er denne bestemmelse trådt i kraft?

— Nei, ikke fullt ut. Saken er at vi fant det riktig å gå frem med lempe i overgangsåret, men fra nyttår av kommer vi til å følge regelen konsekvent.

— Betyr dette at det blir mange som må gå til nyttår?

— Nei, vi har i øyeblikket bare to mann som har fylt 70 år. Forøvrig er det merkelig nok bare to mann som faller for aldersgrensen neste år også.

— Vil de ansatte måtte slutte på den dagen de når aldersgrensen?

— Jeg skulle anta at det mest praktiske vil være at de fortsetter ut arbeidsuken, dersom de ønsker det.

— Vil det overhodet ikke bli gitt pensjon til folk som ønsker å slutte før de fyller 70 år?

— Jo, men ikke fra det tidspunkt de slutter. Pensjonsutbetalingene vil

først begynne å løpe fra den dag man oppnår pensjonsalderen, d. v. s. 70 år, etter de regler som var gjengitt i Hunsfosposten nr. 1 i år.

— Vil ikke dette virke hardt?

— Det mener jeg ikke, selv om det kanskje ved første øyekast kan virke slik. Hvis det gjelder friske folk, som helsemessig sett gjerne kunne fortsette, men som likevel ønsker å trekke seg tilbake, er jo saken helt klar, og hvis det er helsen som svikter vil jeg henvise til det som er sagt ovenfor om uføretstrygd. Dessuten er det absolutt nødvendig dersom man med tid og stund og skal få en pensjon basert på forsikringstekniske prinsipper, hvilket jo har vært det endelige mål helt siden man gikk til opprettelse av pensjonsfond, og hvilket de ansatte i det lange løp vil være best tjent med.